

Ordnningen af Tilsynet med Kommunernes Anliggender og Styrelse. Endvidere blev der ikke taget nogen Bestemmelse om, hvorledes Magistratsforretningerne i saa Fald skulde styres, og heller ikke blev der taget nogen Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes med vedkommende Borgmesters Lønning og hvilken Lønning, der skulde udredes af Kommunen til den Mand, Byraadet maatte vælge. Hvad angaar selve Forandringen i Valgloven til Byraadet, da er det jo ikke tvivlsomt, at den i Hovedsagen skulde gaa ud paa dette, at medens nu den større Del af Byraadene vælges af den almindelige Vælgerklasse og den mindre Del af den højstbeskattede Femtedel, for saa vidt den betaler $\frac{2}{3}$ af samtlige Kommuneskatter, saa skulde det efter de Herrers Mening, der holdt derpaa, forandres saaledes, at det blev de højstbeskattede, som valgte den større Del af Byraadet, og den almindelige Vælgerklasse, der valgte den mindre Del — saaledes forelaa Sagen, da den atter blev indbragt i det andet Ting i nærværende Samling, og man turde da vel have ventet, at det andet Ting og Forslagsstillerne der havde taget Hensyn dels til de Anker og Bemærkninger, der vare fremkomne i Landstingets Udvalgsbetænkning af 1897, dels til Resultatet af den Forhandling, som forrige Aar havde fundet Sted paa Købstaddelegeretmødet. Men intet af dette er sket. Man har, om jeg saa tør sige, haft en saadan Hast med at faa Sagen færdig i det andet Ting, at man endogsaa uden Udvalgs Nedsættelse og uden i alt Fald videre grundig at overveje de ny Momenter, som ere komne til, har sendt Sagen herop til Landstinget ganske i samme Skikkelse, i hvilken den forelaa i Samlingen 1896—97. Derefter forekommer det Flertallet, at dette Tings Flertals Stilling maa være ret klar. Det kan ikke, forekommer det Flertallet, være vor Opgave at rette paa det Lovforslag, som Flertallet her i Samlingen 1896—97 erkendte for at være i den Grad mangelfuldt, at det ikke kunde indstilles til at blive Lov, og vi kunne ikke andet end fastholde den Bestemmelse, som Landstingets Flertal den Gang tog, at man for Tiden ikke fandt Anledning til at fremme Loven, hvorfor vi stille en lignende Dagsorden til det nu foreliggende Forslag. Naar Flertallets Stilling er en saadan, saa kunne vi ogsaa fritage os for at gaa nærmere ind paa en Drøftelse eller Overvejelse af det Spørgsmaal, som jo er Hovedspørgsmaalet derved, nemlig Spørgsmaal om Forandring af Valgmaaden til Byraa-

dene; det ligger ikke for, naar vi erkende, at Lovforslaget, som det er, ikke egner sig til at blive ophøjet til Lov, og naar vi efter alt, hvad der foreligger, heller ikke kunne finde os foranledigede til at søge at gøre dette Forslag nogenlunde acceptabelt. Flertallet indstiller derfor, at Landstinget ligesom som for 2 Aar siden gaar over til næste Sag paa Dagsordenen og altsaa ikke for Tiden finder Anledning til at fremme dette Lovforslag. — Og Flertallet gør det saa meget roligere, som vi ikke kunne erkende, at der er nogen overvejende stor Trang til Stede til nu at skride til en Ordning af dette Forhold, der dog nødvendig i en, som jeg haaber, ikke altfor fjern Fremtid vil komme af sig selv, nemlig paa det Tidspunkt, da en Omordning af Rets- og Administrationsforholdene finder Sted her i Landet. Der er, som sagt, ikke nogen stærk alvorlig Trang til det, og det kan efter Flertallets Mening ikke med Føje siges, at den nuværende Ordning har været hemmende for Købstædernes Trivsel. Jeg tror i det hele og store, at Købstædernes kommunale Styrelse er forsvarelig, der kan naturligtvis hist og her være Mangler, men i det hele og store giver Oversigten over denne Styrelse ikke Anledning til at storme frem og haste med Vedtagelsen af et Forslag som det, der her foreligger.

Og jeg vil dertil paa Flertallets Vegne føje endnu en Betragtning, som vi tillægge en ikke ringe Vægt, og det er den, at vi ikke se, at ikke adskillige af de Ulemper og Mangler, som hist og her fastsloges ved den nuværende Ordning, i Mellemtiden ville kunne fjernes administrativt. Det er jo vel saa, at der i Købstadkommunallovens § 2 staar, at Byraadet ledes af en af Kongen valgt Borgmester som Formand, men der staar ikke og har heller ikke i Loven skullet bestemmes, at Valget af denne Borgmester som Formand altid skal være knyttet til den lokale Retsbetjent. Denne udnævnes jo, som bekendt, gennem Justitsministeriet, og det er maaske i mange Tilfælde ret naturligt, at man derefter giver ham Udnævnelse som Borgmester, men Loven selv fordrer ikke dette, og Loven af 1ste Juli 1870 § 8, der paalægger enhver juridisk Embedsmand at modtage Udnævnelse til Borgmester i den Købstad, hvor han er ansat, giver altsaa Indenrigsministeriet fuld Føje til, hvis det dertil finder Anledning, at foreslaa Hans Majestæt Kongen en anden end Byfogeden. Han kan vælge en anden Retsbetjent, som maaske efter alle Forhold maatte findes bedre at